

paa at tilvejebringe en midlertidig Finantsbevilling med Ministeriets Billigelse blev opgivet af Landsthinget, uden at der blev prøvet Anvendelse af de Midler, som Grundloven foreskriver til Udførelse af Uoverensstemmelser mellem Thingene, bør derfor den Forklaring tilføies, at Udførelsen først og fremmest foranledigedes ved Mangel af Smødefønden fra Folkethingets Flertal.

Forjaaviddt man nu har villet opfatte Landsthingets Forkastelse af den midlertidige Finantslov som sigtende til at vanskeliggjøre Overenskomst mellem Thingene, saa behøve vi, for at godtgjøre Urigtigheden af denne Opfattelse, kun at vise tilbage til Finantslovenes hele Historie. Beständig har Landsthinget indskrænket eller opgivet sine Ønsker; ja ofte end ikke udtalt dem, for at komme til Enighed med Folkethinget om Finantslovene; næsten aldrig har det opnaaet nogen betydeligere Bevilling uden at ofre andre ligesaa magtpaaliggende, og oftere har det maattet høre Dadel, fordi det hellere har nøiedes med et Lavmaal af Indrømmelser, end villet fremkalde et Brud. Naar altsaa et saadant er blevet bebudet som Følge af Forholdenes Magt allerede paa et Tidspunkt, da Finantslovsforflaget endnu ikke var naaet til anden Behandling i Landsthinget, ja dets Finansudvalg endnu ikke havde afgivet sin Betænkning derover, saa maa det forud være besluttet; thi der kan ikke være Tvivl om, at med lige god Villie paa begge Sider kan Overenskomst endnu opnaas i den tilbageværende Tid. Opnaas Overenskomst ikke, viser Landsthinget derfor alt Ansvar fra sig. Vort Sind er ikke opfyldt af nogen Bitterhed, saa at vi skulde foretrække Kamp for Fred og Forsoning; men Fred kan ikke kjøbes med Ydmygelse, og Forsoning maa ikke betyde Underkastelse.

Den Strid, som er opkommen mellem Folkethinget paa den ene og Deres Majestæts Ministre med Landsthinget paa den anden Side, er ikke ny, men mindst tolv Aar gammel. Dens Udspring er Folkethingets af Grundloven ujhjemlede, med vort Tokammersystem uforenelige Paastand, at Ministeriet altid skal være i Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, det vil sige: at dets Sammensætning ikke skal bestemmes af Deres Majestæt, men være afhængig af Folkethingets Flertal. Intet af de Ministerier, Deres Majestæt har kaldet, har manglet Evne eller Villie til at samarbejde med Rigsdagen eller med nogen af dens Afdelinger, de have ærlig og dygtig bestræbt sig for at fremkalde samstemmende Beslutninger af alle Statsmagter, men deres Bestræbelser ere strandede paa Folkethingets Mangel paa Villie til at samarbejde med dem. Nu er det kommet dertil, at Thinget har henlagt eller standsset næsten ethvert nok saa vel udarbejdet, nok saa nyttigt, nok saa nødvendigt Lovarbejde, endog naar vedkommende Ministre havde viist væsentlig Smødefønden. Fædrelandets Læve er bleven tilsidefat dets uafviselige Krav paa hensigtsmæssige Foranstaltninger til dets Forsvar ere stadig uopfyldte, nødvendige Udgifter, smaa som store, ere blevne nægtede, uagtet Statskassen ikke mangler Midler. Det vilde være en stor Illusion, hvis man troede, at en frugtbar, heldbringende Virksomhed vilde være mulig, saalænge Folkethingets Flertal fastholder den ovennævnte Paastand; eller hvis man ventede en Periode af nyttigt og enigt Arbejde til Folkets og Fædrelandets Vel af et Parti, der ikke er emgt om noget Andet end at ville fortrænge Deres Majestæts nuværende Ministerium.